

АБАГАР 1

КАТОЛИЧЕСКИ ВЕСТНИК

Година XX Брой (236) 2011 г.

www.abagar1.com

2 ст.

СЪДЪРЖАНИЕ : СЛОВЦЕ по повод 40 дни от блажената кончина на Архим. Проф. д-р Георги Елдъров (Архимандрит Дионисий), стр. 1-3; In Memoriam (Татяна Вучева), стр. 4; Добротата и мъдростта са портата към любовта. Откровено за монаха монсеньор Георги Елдъров (Ирина Аврамова), стр. 5-7; In Memoriam (Проф. Никола Килимов д.м.н.), стр. 8.

С Л О В Ц Е ПО ПОВОД 40 ДНИ ОТ БЛАЖЕНАТА КОНЧИНА НА АРХИМ. ПРОФ. Д-Р ГЕОРГИ ЕЛДЪРОВ

**„Живеем ли - за Господа живеем,
умираме ли - за Господа умираме;
следователно, живеем ли или умираме,
Господни сме“ (Рим.14:7-8)**

ОПЕЧАЛЕНИ
БЛИЗКИ, ПРИЯТЕЛИ,
СЪТРУДНИЦИ
И (ПО)ЧИТАТЕЛИ
НА УПОКОИЛИЯТ СЕ
МОНС. ЕЛДЪРОВ,

Времето следва пътя си - изминаха 40 дни от кончината на незабравимия равноапостол - монс. Георги Елдъров, който сякаш сега ни става все по-близък и все по-скъп. Смъртта на покойния духovníк провокира не паметта на живите на земята, а самия техен живот. Затова сме се събрали тук в този горещ летен ден по стародавна християнска традиция да отдадем заслужена земна почит на безценния пример на Христовата любов, който днес със широко отворени очи и ръце се преселва в устроеното от сътворение мира негово небесно вечно жилище. Егничкия Съдия и Сърцеведец - Спасителя Христос, знае кой каква отплата заслужава, но аз смея да съм убеден, че съгласно поговорката: „Каквото

сееш, такава ще пожънеш“ монсеньорът днес влиза в Царството на мира за да жъне неговите блага.

Днес ние се намираме

на свято място, защото това е гробище, в което лежат погребани най-висшите Божи творения - човеците, очакващи сега с твърда

неотмненима вяра своето телесно възкресение при Второто пришествие на Месията - Господа Иисуса Христа. Едно от най-светлите обаче

места на тази свята гробищна територия е оформилата се пред нас гробна могила, топло прегърнала със своето

(Продължава на 2 стр.)

СЛОВЦЕ ПО ПОВОД 40 ДНИ ОТ БЛАЖЕНАТА КОНЧИНА НА АРХИМ. ПРОФ. Д-Р ГЕОРГИ ЕЛДЪРОВ

(Продължава от 1 стр.)

естество телесните останки на прескъпия ни архимандрит Георги. Това претворява тази обикновена пръст в свещена пръст, превръщаща се от този момент нататък в място на свято преклонение, защото пред този гроб молитва могат да възнасят всички братя християни, както от Изток, така и от Запад. Несъмнено тук славата Божия по особено ще се проявява, защото именно тук лежи светла звезда от село Зорница, която блести и огрява всяко едно сърце, изпълнено с вяра и любов.

Подобно на 40 годишното скитане на богоизбрания еврейски народ в Синайската пустиня монсеньорът изпълва 40 дни от представянето си пред Този, Който го е призовал още в детска възраст да вземе кръста си и да Го следва; днес той наследява оная обетована земя, където Бог му е предвидил наис-

тина гостойно място. Днес всички ние сме честити, защото присъстваме на едновременно най-великия и най-интимен момент за всеки човек - срещата на монсеньора с неговия Създа-

тел - Господ Бог; затова нека отправим общ духовен взор към небесните простори и от все сърце да се молим Богу горещо да упокои сред светиите преселилият се от нас верен Божий

угодник.

Всички ние събрани от монс. Елдъров знаем какъв човек е той - същевременно смирен и велик. Човек с неповторимо, изключително изящно перо - за доброто в

света милващо и окуражаващо, а за злото остро и бодливо. Изряден духовник напълно безупречен, като такъв с невероятното отношение към словото и изкуството, като не пренебрегваше и науката. Житейските етапи, през които е преминал монс. Елдъров го реализираха като човек със живот, като за 1000 души; той безспорно беше от един съвсем друг калибър, където разбран и разпознат, където не: - той не бе за малцина, а за мнозина и първа делото му ще вдъхновява идните поколения отсам и отвъд тамянената завеса, както сам той наричаше преградата между католици и православни. Неговия титаничен живот запълваше огромната бездна на гордостта, разделяща Божието по човешки, по греховному, той бе изцяло отгаден на икуменическият дух, повлиян от видния руски философ Соловьев. Г. Елдъров бе истински мост, свързващ непознаващите се и отказващи да се опознаят разделени братя, който мост се превърна в гръмка тръба на истината и любовта.

От ранна детска възраст нашия покойник изследва мъдростта и дири нейните пътеки. Така преди настъпването на ужасния безбожен тоталитарен режим в България той се озовава в един град от света на приказките, който реално превръща самия идеал в живот при Георги Елдъров. Този град е световната столица на мира, диалога, приятелството, доверието - на Икуменизма. Град на който той остана верен дори до последния си дъх, когато бурно, ясно и съвсем съзнателно разясняваше на лежащо болните в „Пирогов“ за пътят Assisi Pax. Също така основна линия в

неговия живот бе превръщането му в огнен език, силно пламтящ от духа на папа Ронкалли, умеещ да възпламенява всички около себе си. Особен труд в тази насока монсеньорът е дал като главен перит - експерт богослов на Втория Ватикански Събор. Главен паралел на дейността му, къде ли не по света да благовести Евангелието на правдата, е бил неуморния му труд, посветен на родна България. Напускайки родината, той става най-големият апостол на българското. Родолюбивата му дейност стига до там, че някъде по планетата като излезе книжен материал, включващ теми: България, българи и българско, веднага ги е откривал, събирал и обстойно анализирал. Патриотични центрове поникват в цяла Европа, като побудител за това е почиващият тук свят българин. Монс. Елдъров, като ангел на благостта, ангел на крепостта и ангел на мира най-силно придобиваше висока обществена трибуна чрез своя в-к „Абагар“. В 234 броя, редактирани изпод благовластящата му десница той мотивираше свои-

те (по)читатели, защо е хубаво да разпознават, що е добро и що е зло. Даваше светли примери на подражание и вдъхновяваше всички към лично откровение. Във всеки брой от 1991 г. до 2011 г., вече 20 години, монс. Елдъров даряваше на всекиго своето сърце.

Монс. Елдъров е личност, която не може да се опише, може само да се описва и описването да е без предел, но категоричен факт е, че говорим за личност, достигнала високи духовни измерения с многобройни умения и таланти, доказващи богатството присъствие на Светия Дух. Специфичен пример на христообразност бе и неговото преминаване от временния живот към вечния. Приет в болница с тежка онкологична диагноза, монсеньора бе на болничния си одър разпънат във формата на кръст, прободен в ребрата, подобно на Христос, който бе негов идеал и негова цел. В цялото това тежко за човешките възможности състояние монсеньора изкара 7 дни, като на седмия ден в седмия час предаде Богу дух, а тялото си на нас за достойно отношение до предаването му на тая

святата погребална могила.

Чрез клирикалното си служение, чрез интелектуалните си способности, чрез богословската

си просветеност, чрез отношението си към света, чрез обичта си към хората, чрез своята отвореност, чрез своето поведение, монс. Ел-

дъров се превърна в мимотворец в пълнота, особено сега, когато делото му продължава и се ангажира дори неуморно да побратимява небесните със земните. Вселенските мащаби на Георги Елдъров се потвърждават и от чудесните проявления, станали факт postmortem и при католици и при православни, защото той наистина бе за мнозина. Слава Богу! Дивен Бог во святых Своих!

Днес, геният на скръб съгласно посланието и заветът на монсеньора се превръща в ген на радост. Това място на скръб и то също се превръща в място на радост. Бог облеча днес монс. Елдъров със заслужени слава, величие и чест. Земен живот със Бог. Отвъд земен живот го Бог. Амин!

**Архимандрит
Дионисий
Началник на
Богослужбния отдел
на Светия Синод
на Българската
Православна Църква**

In memoriam

С монсеньор Георги Елдъров се запознах в Пазарджик, родния ми град, а поводът бяха картините на художника Стоян Василев (мой съгражданин), чиято сто годишнина от рождението бе отбелязана тук с мащабна изложба. Монсеньорът бе решил да зарадва своя гостуващ приятел от Санта Фе живописецът Христо Попов, като го срещне отново с изкуството на някогашния му любим учител. Случи се, че бях в града и станах придружител в тази приятелска визита, наред с художничките Ангелина Павлова и Андриана Маринова и инж. Ал. Василев - племенник на художника.

Познанството ни се затвърди през годините чрез срещи на различни културни инициативи в столицата и провинцията или общи приятели. А когато поднесох на мон-

отпечатания пореден брой на в- „Абагар“.

Познанството ни се затвърди през годините чрез срещи на различни културни инициативи в столицата и провинцията или общи приятели. А когато поднесох на мон-

сеньора наскоро публикуваната ми монография за самородното, автентично наивно изкуство в България, той ми довери, че темата го интересува и лично, тъй като неговият баща бил самоук художник - аматьор.

Беше невъзможно да не се забележат сериозното отношение на проф. д-р Георги Елдъров към пластичните изкуства, познанията му върху историята и състоянието на съвременната живопис, скулптура и приложни изкуства. Всичко това се разкриваше в неговите коментари по повод една или друга експозиция, в разговорите за отделни творци, както и в бележките за автори и публикации в рубриките на в. „Абагар“. С нищо не успях да се отблагодаря на монсеньора за топлотата и насърчението, с които отбелязваше появата на всяка от новоиздадените ми през годините книги...

Огромната култура и ерудиция, респектиращата дълбочина на разглежданите от него въпроси на богословието, изявеното

лично отношение в много области на духа, умението му да общува на съответната висота със стойностни личности от различни сфери, бяха сред гостойнствата на тази харизматична личност, разкриващи се и при най-бегли контакти.

Убедена съм, че няма пиещ брат, журналист или редактор, който да не е бил впечатлен от високата професионална вещина, с която проф. Елдъров списваше свигнатата си рожба - в. „Абагар“; от сериозността в проблематиката на материалите, от словоизразяването и културата на езика, от умението да освежи тона с точно отмерена духовитост. От „кора до кора“ изчитах всеки от броевете, които от години ми изпращаше на добра воля. Освен с духовната наситеност, внимателно подбраната информация и обмислените рубрики, и като форма и език в. „Абагар“ несъмнено е образец на висока журналистика с европейски привкус. Липсата му за много от читателите ще бъде огромна културна недостатъчност.

В суматохата на живота често не осъзнаваме, че и най-пълноводната река някой ден пресъхва или променя руслото си, за да се отклони към други по-подходящи местности и селения. Но ние не преставаме да я търсим на старото ѝ място заради радостта и възнемието, което ни е подарила...

Татяна ВУЧЕВА

Паметната среща в Пазарджик, 2004 г.

ДОБРОТАТА И МЪДРОСТТА СА ПОРТАТА КЪМ ЛЮБОВТА

Откровено за монаха монсеньор Георги Елдъров

Да напиша за ... нашия приятел монсеньор Георги Елдъров. Как да пиша за него? Аз не можах да го опозная - трудно ми е да свържа фрагментите на моите и на семейството ми контакти с него. Как бих могла да правя оценка за някого, който стои по-високо. Житийският факт на неговото отпътуване от нас не ни дава свободата да станем съдници. Или пък с отношението на нумизмата, поел в шепите си реликва, да произнесем експертната си оценка - ценност. Струва толкова и толкова. Днес. Утре - зависи от пазара.

Още по-малко бих могла да се издигна на пръсти и да правя опити в теологичната проблематика и лексика. От човек като мен, който е далече от религията, това би прозвучало неискрено и профанно.

Не бих могла да попадна в ролята на библейски разказвач на битието на свят човек. Не аз и не сега, а може би, когато осмислим пътя му, когато времето пресее зърното, когато го него застане равен по духовен ръст.

Не би трябвало да пиша за него и така, както пиша в своята професия дори за автор и творба, които съм оценила високо - изкуствоведски, аналитично, терминологично, стилистично, академично.

Би трябвало да напиша искрени думи, с вяра в усилията този човек да провиди Господа, да събуди духовното в нашия живот.

От камбанарията на моя скромн живот бих искала да споделя обикновената история за срещата на една пътечка с големия духовен път - за моята среща с монсеньор Елдъров, колкото и незначителна да изглежда. В този разказ ще скрия нещата, които не

Ирина Аврамова и съпругът ѝ Николай Жчев поздравяват Монсеньор Елдъров за рождения му ден, 2010 г.

разбрах, не узнах, които може би трябваше да се случат, ако всички ние имахме още съвместен път с него.

За мен монсеньор Елдъров е това - един проблясък в прагматичното ни битие през последните десетина години. Една неочаквана светлина, в която нещата се описваха по-малко по друг начин. Защо е така. Не зная. Досещам се само за някои причини.

Първата е харизмата на мястото, което е обитавал и осмислял повече от половин век - Ватикана - как величаво и страховито звучи. А монсеньор Елдъров е толкова обратно на страховит и величав, обратно на нравоучителен, обратно на респектиращ, обратно на човек, непонятно и недосегаемо извисен в облаци, почти под върха на катедралата. Доловения от вас привкус на

урония и хумор привнесам, защото те бяха част от неговото аз, поне аз така го разбрах.

Втората причина - личното му присъствие, тихата усмивка, косият поглед. Още в първите лични срещи аз побързах да споделя с монсеньора неща, които да имат опорни точки с него и неговия свят. В моя живот отсъстваха каквито и да било близки по дух на монсеньора лица и случки. Реших да го впечатля с историята за срещата между моя баща - по това време съдия в градския съд в София, а по-късно театрален и оперен режисьор - и бъдещия Папа Йоан Павел II, по онова време още светско лице. Мястото на срещата е Варшава, в кръчмата „Под крокодилем“ - средище на интелектуалците от авангардната култура през 60-те в Полша и в Европа. Баща

ми е бил в служебна командировка като режисьор-новатор, който да се запознае с новостите в полския театър - на познавачите е известен театърът на Гротовски и т.н. Там, „Под крокодилем“, е била очаквана най-бохемската персона на интелектуална Варшава - Карол Войтила - личност с множество образования и чужди езици - човекът-легенда и бъдещ папа. Срещата била като мълния - призори той връхлетял в забедението обкръжен от тъпа мъже с подобна идентичност, разгърден в нощните тридесетина под нулата. Знаел всичко за творчеството на баща ми, за българския театър. Зимна варшавска магия. Монсеньорът слушаше внимателно, съсредоточено, но мълчаливо. Коментар не последва. Отначало почти съжалих за разказа си, изп-

лаших се от стоманено сините проблясъци в полуусмивката му. Мислех си каква е оценката в нея - снизходителност към малките, непосветените духом. Почувствах се именно така.

Когато монсеньорът посещаваше събития, на които се срещаме, аз отново забелязвах тази усмивка. Причу ми се, че казва - не сте ли виждали велико изкуство (ватиканските съкровища), че наричате тези платна велики... Смутих се. При последвалите срещи в неговия дом, започвах да се оправдавам като доказвам стойностите в творчеството на нашите колеги - художниците. Там, отблизо, припламна нова нотка в полуусмивката - гали правилно разбрах - мотивацията ми му гоня.

Срещите ни ми дадоха смелост да запитам ...

(Продължава на 6 стр.)

ДОБРОТАТА И МЪДРОСТТА...

(Продължава от 5 стр.)

самия професор от Францисканската духовна академия, монахът Георги Елдъров, за някои мои терзания по неочетените, недопроучените, недовърваните християнски постулати - за отрицателния ефект на тезата за непорочното зачатие върху популацията на християнското население поради имплицитната идея за срама от секса, за срама от голотата - това го зная от моята професия, за ритуалите в храма, при които поклонението пред поредицата от светци по пътя до иконите на Божията майка с младежката и на Исус, говежда го особено звучене на монотеизма, в което проблясват възгледите на езическата вяра. И още за любовта, проповядвана от доктора-пророк Мохамед, увеличава паството с нови и нови човешки маси, а възвишената любов на Исус не засяга въпроса за множението на християнското племе. И ето, усмивката. Тя вече беше нова, мълчанието, озарено от доброта и окуражителност, звучеше примерно така: нищо, все пак мислиш по тези въпроси, похвално, ще намериш сама отговорите, само продължавай нататък...

Процесът на локализирането на моята персона в българското множество около монсеньора все още не бележеше своя качествен скок. На откриванията на изложби, които посещаваше, виждах как той мълчаливо попибва образи, шумове, плува в една нова, но предизвикваща полет на духа му среда. Не че всичко го интересува и разбира, но озареното му лице издаваше радост в душата. Вероятно от завръщането му в родината. От шанса да продължи недовършения си български живот. Щастие.

Тогава осъзнах, че синкавите проблясъци в усмивката му не са ирония на посветения, а удивлението, възхитата на дванадесетгодишното момче от всички и всичко, отпътувало преди десетилетия в неизвестна

за него посока - Асизи, Италия. Днес в очите му, сред препълнената от непознати хора зала, струеше тихо, дълбоко щ а с т и е.

Да, щастие! по добрява здравето! Един ден, когато монсеньорът още живееше в Бояна, при едно посещение по негова покана, го попитахме със съпруга ми Николай, не му ли е трудно да се качва по баира до дома си. Той отговори, че не му е трудно, дори избира по-стръмния, но по-кратък маршрут до автобусната спирка - кръвното му винаги е 120/80, сърцето му бие стабилно. Усмивката издаваше здраве повече от апарата за кръвно.

Един ден, след като бях се ровила, открих текстове за Тома Аквински, в които се коментираха възгледите му за Бога и че той дава пет доказателства за съществуването на Бог. Това е направил в четири тома по около петстотин страници. При поредното си посещение при монсеньора го попитах как мога да се добера и дали ще разбере тези пет доказателства. Ето

това беше моментът - монсеньор Елдъров ме откри. Най-сетне ме видя. С изненада и възторг той каза, те са написани още в първия том ясно и понятно, а в останалите хиляди страници ги тълкува и още, че това именно е темата на неговата професура. Няма да се правя на скромна и ще кажа - зарадвах се, че без да искам уцелих - заинтригувах го. Той пак се усмихна, но вече на мен, лично. А моята историята с Тома Аквински има твърде постно продължение. Реших да си остана на територията на изкуството.

Вече и А. беше по-настойчива за срещи с монсеньора. Явно беше сигурна в доброто му отношение към мен. Аз, разбира се, никога не прекалях. С какво можех да го заинтригувам в едни почетни срещи... Но в състоянието се посещенията ми присъстваше с едно очевидно задоволство от нашите прения по въпроси на изкуството.

Неговата популярност в България растеше. Все пак е бил консултант на Втория Ватикански събор по времето

на кардинал Анджело Джузепе Ронкалли, който веднага след мандата тук протекъл от 1925 до 1935 г., на 28.10.1958 г. е провъзгласен за папа Йоан XXIII. Монсеньорът присъстваше все така не многословно. Всъщност медуите търсеха неговото мнение по гадени въпроси. И най-вече през двадесетте години провеждаше активни контакти с водещи личности в нашия духовен, политически и културен живот. Без шум и претенции.

Доиде 24 май. Най-сетне той разказа един епизод от живота си, който окончателно го издигна на пиедестал в българската духовност. При дебатите във Ватикан по повод делото на братя свети свети Методий и Кирил за просвещението на Европа в християнството на славянска азбука с блажени папа Йоан Павел II, за малко е щяла да надделее наречената от монсеньора „чешка линия“ - в оценката на делото им да се вземе предвид само периодът в Моравия. Темата „Борис цар на българите и братята просветители“ е

щяла да бъде игнорирана. Той, монсеньор Елдъров, е успял да надделее и да насочи нещата във връзката на историческите факти посока - във Ватикан побеждава пробългарската линия. През 1985 г. Папа Йоан Павел II провъзгласява братята просветители на Европа свети свети Методий и Кирил за патрони на Европа. Европа с гордост и преклонение ги приема.

Усмивнат, той оставаше и с най-разговорливите до ранни зори. Не се гразнеше от „неважните“, недуховните теми, а винаги откликваше.

От активната просветителска дейност на монсеньора в България аз научих една прекрасна неформална форма за научен контакт - колоквиумите. Те протичат в следната последователност - изнася се въвеждаща беседа от монсеньора, след това говорят специалисти по гадената проблематика, след което присъстващите дебатират. Това бяха срещи на свободен обмен на идеи. Напускахме поредния колоквиум с наситен дух.

Най-сетне прочетох и вестник с духовно съдържание - издавания от монсеньор Елдъров и съратници вестник на католическата общност в България и по света „Абагар“. Изданието има над 40 000 читатели по света. Беше любопитно гали аз ще осмисля католическата духовна проблематика. Там гоиде изненадата. Неговите водещи за всеки брой проблемни статии аз разбирах. Пишеше на съвременен български език и най-важно - без поза с научната терминология - ясно и понятно за актуални събития от духовния и пресечните им точки със светския живот в България и по света. Във вестник „Абагар“ той отразяваше и събития от съвременното изкуство. По подобна тема и моя милост бе угостена с покана. Благодарят ми, монсеньор.

Във вестника има рубрика, която с всеки брой ме връщаше в естетиката на средновековните исторически хроники. Рубриката се казва „Дневник“. Как се описва един ден от нашето съвремие, за да респектираме идните, които ще ни откриват в хрониките от миналото. Може би с патос, може би с търсене на общочовешкото, на герои, за да се придат стойност на повседневното. Отговорът на монсеньора бе - не това е пътят. Истината е проста и красива. На истината придава ценност коректното, добросъвестно описание. В „Дневник“ на вестник „Абагар“ простите събития от ежедневието звучат като прозрения на бъдещите хора за нашия ден. Но все пак трябва да има някакъв момент, който придава блясък на оставащата във времето истина. Това е смисълът. За монсеньора, подтекстово или директно, всяко от описаните действия е следствие от някаква цел. Смисълът, идеята във всяка негова среща - случайна или нарочна - придава историчност на привидно непреднамерената словесна снимка на деня ни. Неговите герои - хората около него - са личности от нашия духовен жи-

вот. Събитията, описани в дневника, са белязани от индивидуалността и духа на тези личности. На пръв поглед прозаично описаните случки се осмислят от харизмата, мисиите на тези личности. Така от дневника аз осъзнах, че хроникьорът - монсеньор Елдъров - ни прави част от бъдещето с простота и откровеност, с дистанцирана точност, подплатени с почитание и любов. Те обагрят простичките случки със светлината на събитие.

Путам се как монсеньор Елдъров съчетава своята посветеност в Бога на францискански монах с любовта към нас, към родината, към всеки миг от всекидневието. Като професор-теолог - трудно, но като монах, обръщайки се към всеки с търпение и разбиране, той осъществява съкровеното си призвание - да вдъхва в обкръжаващите го любовта на Бога, да е в помощ на хората чрез любовта в голямото си сърце. И при това без апломб на специален човек, а непосредствено, приятелски. Големото му сърце го караше да прави и неща, които трудно се съотнасят с онова, различното у него от всеки от нас - духовното, възвишеното. Приемаше дори необмислените желания на близки и приятели като необходимост за другия без поучение, а внушаваше, че тези наши мисли и тежнени не са по волята Той просто се усмихваше и аз, а сигурно и другите му приятели, разбираха отговора му. Така монсеньорът ни посвещава в уроците си по мъдрост - като ни изслушва и с няколко въпроса ни оставя сами да намерим изхода, отговора.

Когато се вгледаш в неговите необяснимо за вече напредналата му възраст прозорно сини очи, ти узнаваш верния път. Аз научих още от него, че истинският духовен водач е онзи, който изслушва и подтиква сам да откриеш вярната посока. Без нравоучение, без словесни водопадци, а с дълбоки сини езера-очи на доверието и любовта.

Благодарят ми, монсе-

ньор! Чрез твоята личност успях да видя наистина ОНАЗИ любов. Не че я осъзнах. Едва ли е така лесно. Важното е, че чрез теб се докоснах до нея.

Но аз му се сърдя. И моите близки - съпругът и синът ми също са огорчени от него. Беше преди повече от година - по време на Великденските пости. При едно наше посещение той спогледа с Николай, че моли да му се помогне - тогава монсеньорът кашляше лошо. Отведохме го със сина ми и съпруга ми при нашия лечител в Плевен. Там той получи диагноза и лечение - билки. След посещението при лечителя монсеньор Елдъров ни отведе в новата католическа катедрала в града - беше празник - Денят на свещеника. Срещата протече невероятно - монсеньорът бе приет особено радушно, поканиха го да води празничната литургия. Моите двама мъже и останалите мъже от присъстващите в храма бяха изненадани от едно ритуално миене на крака (в източноправославния ритуал моментът Исус миене краката на духовните си събрания отсъства). Беше заник слънце. Косо падащите лъчи на слънцето магично озариха службата през витражните проби в стени на катедралата. Произнасящият свети гуги монсеньор попадна в лъчи от приказна светлина и всички ние получихме истинско божествено преживяване. После на почерпката, на която и моето семейство бе поканено, стана ясно, че монсеньорът е подпомогнал градежа на храма със значителна сума. Но историята със заболяването на монсеньора прогължава, лечителят му даде диагноза - той не проведе лечението. Кашлицата отмина. След година, в болница „Пирогов“, му поставиха същата диагноза, но във финалната фаза на заболяването, което неговият иначе винаги висок дух не превъзможна. Ето защо си позволих да кажа сърдим му се - той не ни даде възможност да му окажем превантивна помощ.

Какво остана в мен през филтъра на времето от неговата необичайна личност - една мистична премълчаност, в която понякога се блъскаме като в мрака на непонятното, а понякога осветяваме себе си.

Остана погледът на един духовник, дълбок и проникновен, очакващ и изискващ, вярващ в другия, едни очи по детски възхитени, иронично-провокативните очи на посветения, но очите му винаги озарени с ОНАЗИ, БОЖЕСТВЕНАТА, НО ПРЕЖИВЯНА ОТ ЧОВЕК ЛЮБОВ.

Когато ми е трудно да проумея истината по моя път, вече зная с какво да сравнявам любовта в очите на хората около мен - спомням си за неговата усмивка, пълна с чистата любов. С това аз съм богата и за това съм благодарна на случайността, която срещна всички нас с професора-монах монсеньор Георги Елдъров.

Как не напращаща се личност като монсеньор Елдъров успя да се превърне тук, в родината България, в прагматичното ни и объркано време, в едно красиво и мъдро присъствие? Вероятно защото при работа-

та си като журналист в радио Ватикана е подготвял информации за България, по повод на които е оживявал връзката си с родината България, чрез множеството контакти и днес много хора го познават. Вероятно, защото е съдействал по всякакъв възможен за него начин на български в Италия през всичките десетилетия, през които е живял там. Днес тези хора го срещат с благодарност. Сред тях има политици, хора на изкуството, учени и не чак толкова, познати и непознати нему.

Вероятно отговорът е в неизказаното, до което ще стигаме постепенно, пораствайки, помъдрявайки.

Или никога няма да узнаем истината.

Важното е, че сред нас е имало такъв човек.

Благодарят за мигове мълчание, монсеньор Елдъров.

Подпис:
Ваши приятели по волята на съдбата Ирина Аврамова и цялото мое семейство - съпруг Николай Рафаилов Жечев и син Рафаил Николаев Рафаилов, също преживели срещата с него като дар.

In memoriam

Архимандрит проф. д-р **ГЕОРГИ ЕЛДЪРОВ** /27.02.1926 - 11.07.2011/ - неговата личност и дело опознах чрез издавания от него, създаден и списван вестник „Абагар“. Още самото заглавие, всяка страница и всеки брой го отличаваха от мътния поток на многобройните жълти издания у нас.

Изграден богослов от най-висока класа, той не стана отшелник, а по примера на първоапостолите се посвети на проповедническа дейност сред хората и на научно-изследователски търсения за духовното извисяване на човека и на обществото като цяло.

В основата на неговата богословска и философска дейност са положени основите на християнската нравственост. Както през изминалите две хилядолетия, така и занаят, тя ще бъде божественото начало като оценка и норма на поведение.

С поведението и словото си, с дружелюбния и открит поглед, и съпричастността си, която излъчваше, архимандрит Елдъров напомняше вложените характерни черти на Христос Евергет /Благодетелния/ в стенописа на Боянската църква.

В своя „Дневник“ във вестник „Абагар“ архимандрит Елдъров описва многобройните си ежедневни срещи с отделни хора и семейства, с техните проблеми и съдба. По внушаващ подход и оценка са представени културни и исторически събития и изобщо - всичко забележително в ежедневието. Така дневниците запечатват съществени страни от живота на своето време, а авторът им придобива облика на достоверен летописец.

Със смирение ще споделя вълнението, с което посрещнах в „Абагар“ някои моменти от дейността на архимандрит Г. Елдъров:

- Проучванията и грижите му за българите в чужбина и специално за Банатските българи.

- Съпричастността му към борбата за свобода на Македонските българи, за което говори общуването с легендарния революционер Иван /Ванче/ Михайлов по време на принудителната му десетилетия емиграция.

- Проучванията на архим. Проф. Г. Елдъров, изнесени в съобщението „България в разсекретения през 2006 дял на Ватиканския таен архив“. Доклад пред Сдружение „Славяни“, /27 май 2009/. Представени са интересни данни за дейността на архиепископ /и бъдещ папа/ Ронкали през дългогодишното му пребиваване в България. В доклада бевтъкан и призова за сближение между източното и западното православие. /Вестник „Абагар“ Брой 5 /209/ април 2009/.

С признателността, която преодолява бариерата на скромността, си позволявам да изразя благодарност към архим. Проф. Георги Елдъров за:
- Ласкавия отзив, който написа за книгата от К. Заимов, Св. Заимова и Н. Килимов „Дневници за развитието на речта, мисленето и емоциите при две деца“. Вестник „Абагар“ Брой 4 /220/ април 2010.

- Очерк с биографични данни по случай награждаването ми от „Международен център за култура, изкуство, наука и социална ангажираност“ със седалище в Рим. /Вестник „Абагар“ Брой 8 /164/ август 2005/.

Дълбок поклон пред паметта на духовника, родолюбец и Човек - архимандрит проф. д-р Георги Елдъров!

София, август 2011 г.

**Проф. Никола
КИЛИМОВ д.м.н.**

ВЪЗПОМИНАНИЕ

На 19 август 2011г.
се изпълниха **40 дни** от упокоението на
Негово Високопреподобие

МОНСЕНЬОР ГЕОРГИ ЕЛДЪРОВ (1926 - 2011)

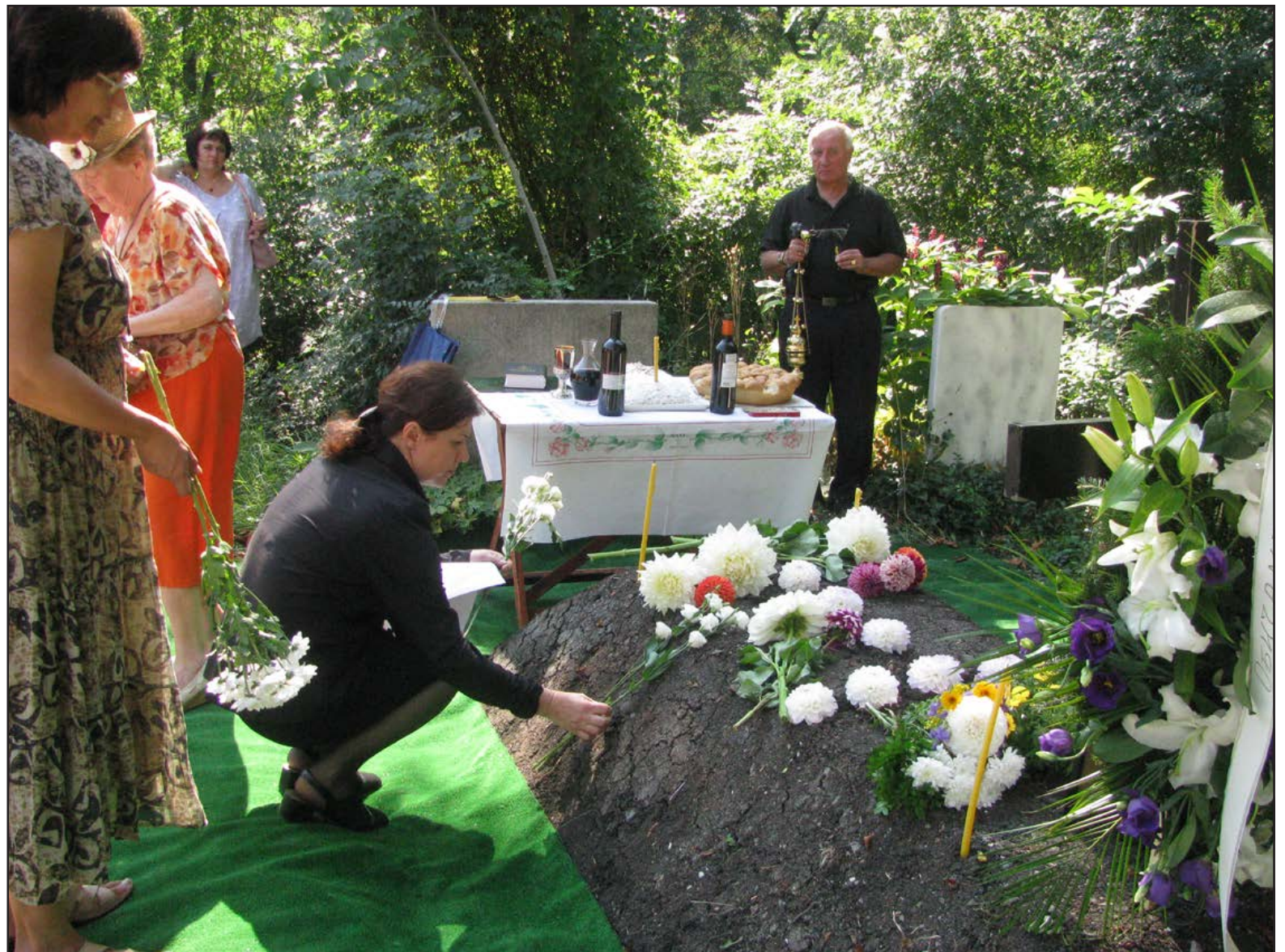
"За мене животът е Христос,
а смъртта придобивка." (Фил.1:21)

"Блажени са мъртвите,
които умират в Господа отсега...,
нека починат от трудовете си:
делата им вървят заедно с тях." (Откр.14:13)

Със свято и искрено преклонение отдаваме почит на тръбата на благовестието за мир, вдъхновението за надеждата, примерът на безпределната любов и стожерът на истината - ангелът на мъдростта.
Сред нас на земята - апостол на радостта.
Сред светиите в райа - убеден застъпник.

С дълбок поклон изказваме сърдечна благодарност!

ДОСТОЕН ВЕНЕЦ !!!
От обичащите те: приятели и (по)читатели.

Основател:

Архим. проф. д-р Георги Елдъров

Редактор:

Ангелина Павлова

Координатор:

Лазар Корбанколев

Предпечатна подготовка:

Драгомир Янков

Печат:

„ГЕА 2000“; тел. 979 24 33

Адрес на редакцията:

Абагар, ул. Стефан Караджа 24,

София 1000; тел. 0887 65 96 87;

e-mail: a.pavlova@lycos.com;

website: www.abagar1.com

ISSN: 0861-8662

Издава:

Фондация „Абагар - 2005“